

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 145. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592744032/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

pyr, eller om de kunde bryde ud i heftig Indignation. Forresten var hun let og elegant bygget, og hendes Stilling var i dette Øieblik ret besynderlig; hun sad og saae op til Hende med en Slags andægtig Beundring 'og tillige med sær Agtpaagivenhed. Senere erfarede jeg, at hun var meget religiøs, og endnu senere erfarede jeg, at hun kun var en simpel Natur med isprængt Idealitet, at Religiositeten væsenlig tjente hende som en Forhøining, hvorfra hun kunde gjøre Fordringer til Andre.

Kjærlighed gjør En besynderlig klog. Jeg begreb instinctmæssig, jeg læste det ud af Hendes Haandbevægelse, da hun præsenterede mig, at jeg skulde søge at behage Fru v. Hönck, og jeg troer, det lykkedes mig; men det er jo heller ikke vanskeligt i en første Samtale, og medens man endnu ikke har ladet Vedkommende være Vidne til Ens Samtale med en Anden. Saasnart Fru v. Hönck en eneste Gang havde seet mig tale med *Astrid*, var hun aabenbart paa det Rene med mig.

Blandt de andre Personer, jeg ved samme Leilighed blev forestillet, var en Friherre v. Hompesch, en høi, aldrende Herre, med et indtagende, venligt Væsen, og med en Anstand og Adfærd, som om han var Hofmarschal ved Baronessens Hof.

Der kom og gik saa Mange, at Scenen bestandig skiftede; men da jeg vilde tage Afsked, var der et Øieblik, da jeg var ene med Hende og Comtesse Felicia, det vil sige: Ingen var nær paa et Par Alens Afstand. Hun sagde til mig: »Hvis De ikke har noget Bedre for imorgen, saa gjør os den Fornøielse at spise her til Middag. Jeg kan ikke svare for Maden; men De skal faae god Kaffe, jeg laver den selv.« Jeg havde visselig intet Bedre for, og hun tilføiede: »Vi spise Kl. 6; men kom lidt tidligere, saa skal De gjøre Bekjendskab med mine Børn.«

»De veed vel, at Baronessen mener sin Neveu og sin Niece,« sagde Comtessen.

En let Rødme foer over Hendes Ansigt; men jeg er overbevist om, at jeg ogsaa blev rød.

Jeg fik strax Kjærlighed til Børnene, da jeg næste Dag gjorde deres Bekjendskab. Jeg vilde ganske sikkert have elsket dem, hvis de havde været Hendes, elsket dem af Instinct og med sorgblandet Æmhed; men nu forekommer det mig, at jeg, forsaavidt Kjærlighed kan give en Grund, elskede dem, fordi de ikke vare Hendes, men af hendes Slægt, og fordi de syntes at være hende saa dyrebare. Dertil kom, at de

selv vandt mig; de syntes at drages uvilkaarlig til mig, og det gjør En saa glad og taknemlig, især naar det er smukke Børn.

Jeg havde hidtil uvilkaarlig forestillet mig, at Baron Panin, siden jeg ikke saae ham, var fraværende fra Rom paa en eller anden lille Udflugt, men erfarede nu, at han slet ikke boede her. Han havde havt en diplomatisk Mission til de mindre italienske Hoffer, og da de vare blevene forjagne, fulgte han dem saa godt han kunde, indens han lod sin Familie tye til Rom. For Øieblikket var han i Wien.

Jeg saae nu ogsaa, at der paa en Maade var to regerende Dronninger i Huset: Baronessen og Generalinden. Generalinden var Enke med en uafhængig Formue og repræsenterede desuden sin Broder, Baron Panin. Baronessen saae op til hende, ikke just som en Dueña, men næsten som en mandlig Beskyttelse, hvilken Generalinden ogsaa ved sin Høide syntes at kunne afgive. Under Generalindens Departement lod til at hellige Alt, der kunde besørjes ved Penge eller Determinerthed; alt Andet, hvad der kunde afgjøres ved Smil og godt Humeur, gik efter Baronessens altid ligelige Sind. Salon og Spisestue vare fælles; til den ene Side boede Generalinden med Kammerjomfru, til den anden Baronessen med Børnene, Bonne og Tjenestefolk samt Comtesse Felicia. En aldrende svensk Tjener, der lod til at være meget tro og paalidelig, fungerede som Hushovmester.

Der var ingen Overgang, ingen begyndende og derpaa stigende Forelskelse; jeg var strax og ganske i Paradis, ja i Paradis: helt og fuldstændig betagen af en Lyksalighed, der ikke lod mig kjende Verden igjen. Det var en Kjærlighed, jeg strax kunde have talt lydelig om til alle Mennesker, saa naturligt syntes det mig at maatte være for Alle, at man ikke kom Hende nær uden at elske hende, og saa absolut ren, hæderlig og hellig var selve min Følelse. Jeg vidste, at hun tilhørte en Anden, jeg vidste, at jeg ei alene ikke havde nogen Ret, men at den blotte Tanke om at ville skaffe mig en Ret, vilde være forkastelig; men jeg behøvede den heller ikke, jeg vilde og attraaede intet Andet end, at det nærværende Øieblik skulde blive evigt. Og saa naiv gjør en saadan Kjærlighed det Gemyt, der endnu ikke har taget egenlig Skade i Verden, at jeg troede, alle Folk vilde kunne forstaae den, at jeg ganske aabent kunde erklære mig for hendes Ridder, Tilbeder,